

PHONG THU — LÊ PHI HÙNG

BẠN NHỎ áo chàm

KIM ĐỒNG

PHONG THU — LÊ PHI HÙNG

BẠN NHỎ ÁO CHÀM

Bìa và minh họa của NGUYỄN THỊ LÀNH

TN: VL349/90

14/5/83/11

8383
A8489 TN: M7689/116

TƯ THÔNG TIN VĂN HÓA
THU-VIÊN
HẬU GIANG

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG — HÀ NỘI — 1977

NHỮNG CHUYỆN VUI VỀ

Truyện viết về em Bích Ngọc, cháu ngoại Bác Hồ,
Trường Cấp I Lạc Viên, Thành phố Hải Phòng.

TÊN EM LÀ GÌ ?

Bây giờ, mẹ đính nốt chiếc nơ hồng này lên mái tóc em nữa thôi, là xong xuôi tất cả. Bích Ngọc chỉ còn việc chào mẹ và xách cặp tới trường nữa thôi. Vậy mà... mẹ lại bảo em đợi. Đợi mẹ cùng đi. Bích Ngọc rần rỏi :

— Con đi được mà. Mẹ đừng sợ.

Mẹ cười. Nào có phải mẹ sợ ? Mẹ cần đi như thế đấy chứ ! Hôm nay là một ngày đặc biệt của em : Bích Ngọc lên lớp một. Mẹ bảo em mặc đẹp và thật là sạch sẽ.

— Đẹp như mặc quần áo Tết ấy hở mẹ ?

Em hỏi. Mẹ gật đầu :

— Không kém gì Tết. Nhưng Tết thì mỗi năm có một lần. Mỗi tuổi có một Tết. Còn, vào lớp một thì không ai có thể có được hai lần.

Vì sao thế nhỉ ? Ngọc băn khoăn. Chắc vì sang năm thì em đã lên lớp hai...

Kể ra, nếu em đến lớp một mình, mẹ cũng hơi lo. Lo làm sao ? Vì Bích Ngọc tuy lên bảy, nhưng mà bé người. Bé như đứa lên sáu ấy. Có đi đến trường cùng em, mới thấy mẹ lo là phải. Lúc hai mẹ con ra đường, Bích Ngọc tự xách lấy cặp, không cần mẹ dắt tay đâu. Ngọc biết cách sang đường và nhớ : đi bộ thì lên vỉa hè và là phía tay cầm bút của mình. Tay nào nào ? Tay phải ! Mẹ cứ nhìn em. Em lạc làm sao được. Chỉ tội chiếc cặp to quá. Thứ bé nhất cũng vẫn to so với em.

— Thưa cô... cháu tên là Bích Ngọc ạ.

Tới trường, ai cũng nhận ra ngay là Ngọc bé nhất. Bé nhất trong những đứa bé nhất mới vào học. Và, Ngọc có vẻ xinh xắn, đẹp dễ nhất, sạch sẽ nhất. Chiếc nơ hồng trên mái tóc em cứ như con bướm nhỏ rập rờn chực cất cánh bay lên.

Gặp bất cứ ai là người lớn đi qua chỗ hai mẹ con đứng, em cũng chào. Người già, chào bác. Người trẻ hơn, chào chú, chào cô. Các thầy giáo, cô giáo, em biết ngay, dù không biết các thầy các cô dạy lớp nào, em cũng chào là thầy, là cô. Một cô giáo dáng người mảnh dẻ trạc tuổi mẹ, đi qua. Cô gật đầu đáp lại lời chào của em và hỏi:

— Em tên là gì?

— Thưa cô... cháu tên là Bích Ngọc ạ.

Cô cười với mẹ em:

— Nom cháu ngoan quá!

Rồi cô mở quyển vở đang cầm trên tay ra xem.

— Vậy thì Bích Ngọc ở lớp cô đấy. Lớp 1C.

Chẳng hiểu sao, em thấy thẹn thẹn, cúi đầu khẽ đáp:

— Vâng ạ.

Vừa mới tới trường, Bích Ngọc đã được cô giáo khen là ngoan.

THẬT ĐÁNG KHEN

Ngay buổi học đầu tiên, các em đã được cô giáo cho viết tập. Đứng hơn là cô dạy cách cầm bút, chấm mực, mở mực, đóng mực, lau ngòi bút và ngồi viết như thế nào. Lại còn cả cách ngồi nữa. Ngồi thế nào mới hợp vệ sinh, mới không có hại tới sức khỏe. Bàn ghế của lớp một khác hẳn với lớp mẫu giáo và vỡ lòng. Cô bảo:

— Buổi học hôm nay, chúng ta học nội quy lớp học.

Mà, từ cách viết, cách ngồi đến giữ gìn đôi tay sạch sẽ, cũng là một bài học.

Cái cậu con trai ngồi bên cạnh cứ đòi Ngọc cho xem cái nơ. Cậu ta khen:

— Đàng ấy là con gái, thích thật.

— Sao cơ? — Ngọc hỏi.

— Được cái nơ. Còn con trai thì không.

Chuyện, cậu ta húi đầu móng lừa thì cái nơ vào đâu được. Cái tên nghe cũng hay hay: Tòng! Cái cậu Tòng này không ngờ sẽ có chuyện

— Em Ngọc có bàn tay sạch sẽ nhất...

xảy ra với Ngọc đấy. Ấy là về sau này. Còn trong buổi học ấy thì..

— Thôi, đừng nói chuyện trong lớp nữa.

Nghe Ngọc nhắc thế, cậu ta lè lưỡi ra và rút cổ lại, hừ một cái:

— Ghê nhỉ!

Ngọc không nói gì thêm, cứ nhìn thẳng về phía cô giáo. Thế là cậu ta im.

Đến cuối buổi học, trước lúc ra về, cô giáo bảo tất cả học sinh ngửa bàn tay, đặt lên bàn cho cô xem. Ồ, sao lại thế nhỉ?

Cô gọi bạn Hải là lớp trưởng của lớp vừa bầu xong, đi xem tay từng bạn một và cho cô biết ai có đôi tay sạch nhất.

Bạn Hải thông thả nhìn tay từng bạn rồi lên thưa với cô:

— Thưa cô, tay bạn này sạch nhất ạ!

Cô hỏi bạn « này » là bạn nào, Hải đỏ cả tai, hỏi khê Ngọc:

« Tên bạn là gì? »

— Ngọc! Bích Ngọc! — Ngọc đáp khê.

Hải thưa tiếp:

— Thưa cô, bạn Bích Ngọc ạ!

Cô bảo Hải về chỗ và gọi Ngọc lên bảng.

— Đúng. Em Ngọc có bàn tay sạch sẽ nhất. Quần áo cũng gọn gàng nhất. Cô giao cho em Ngọc làm *vệ sinh viên*, hội viên Hội chữ thập đỏ của lớp ta, các em có đồng ý không?

— Đồng ý ạ! — Cả lớp reo lên.

Cô lắc đầu:

— Đồng ý thì giơ tay, chứ ai lại reo lên thế!

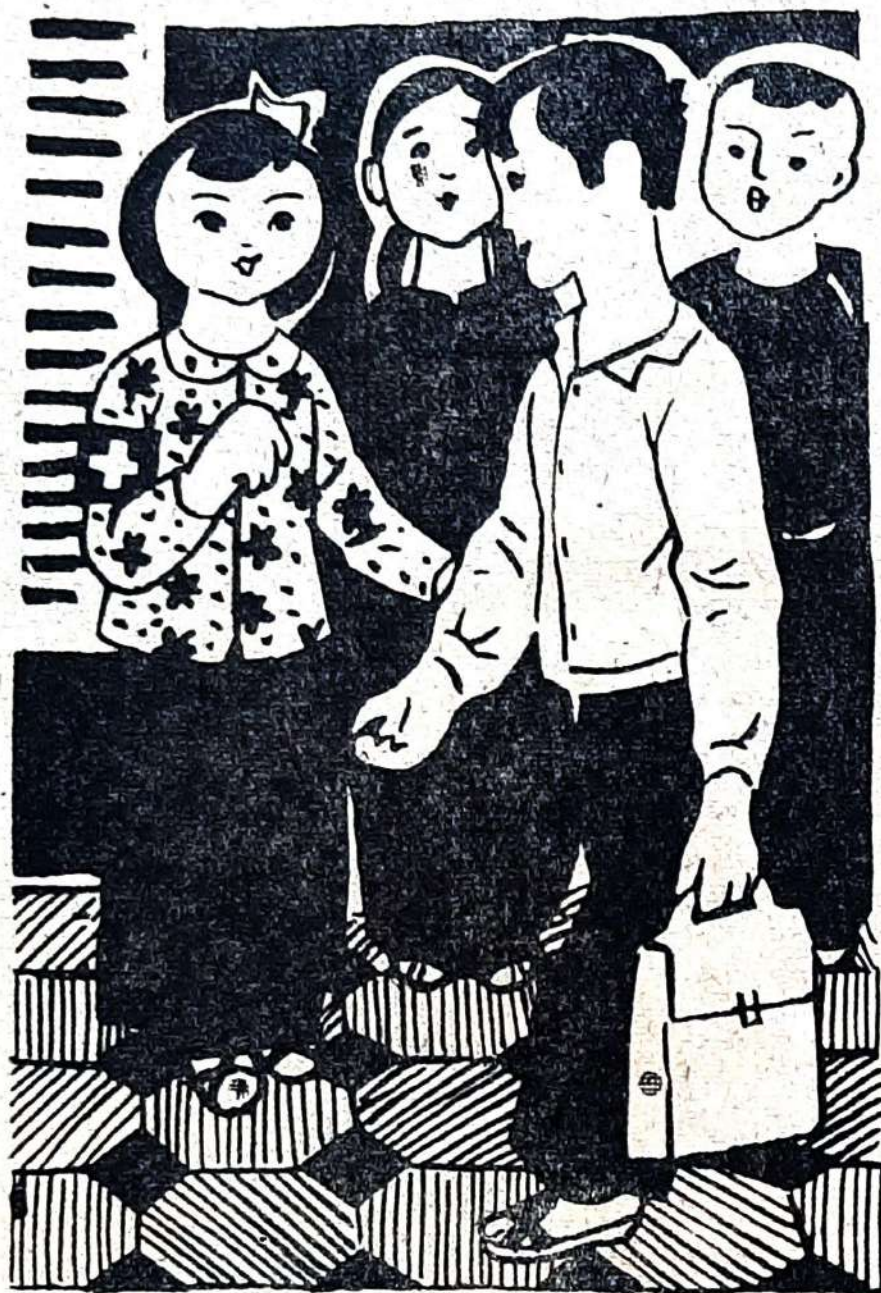
Cả lớp giơ tay rất đều.

Ai cũng phải nhận rằng: sau buổi học, Bích Ngọc giữ gìn sách vở, quần áo, chân tay vẫn sạch sẽ y như lúc vừa từ nhà ra lớp vậy.

Cô bé hội viên Hội chữ thập đỏ ấy thật đáng khen.

CÔNG VIỆC KHÔNG DỄ DÀNG

Công việc của Ngọc như thế này: Hằng ngày, trước khi vào lớp, Ngọc đứng vào chỗ của mình (tức là bên tay phải cửa ra vào lớp) để kiểm tra quần áo, tay chân, đầu tóc của từng bạn một. Bạn nào bước lên tới nền lớp rồi, sẽ đứng lại, xòe hai bàn tay ra, lật đi lật lại để Ngọc xem. Còn Ngọc, trong lúc ấy sẽ nhìn tay, nhìn mặt, đầu tóc,

— Bạn nhớ về cắt tóc ngay nhé !

cổ áo, cúc áo, vạt áo, quần, dép... của bạn. Nói ra thì dài, nhưng khi nhìn các bạn thì Ngọc nhận xét rất nhanh. Nhanh không thể tả được mà vẫn rất cẩn thận. Chúng ta sẽ được nghe Ngọc nói thế này:

— Tay bạn sạch. Bạn vào.

— Áo trong thò ra ngoài kia!

— Bạn nhớ về cắt tóc ngay đi nhé!

Cái cậu tóc bù xù ấy nghe răng ra cười:

— Không cắt!

Ngọc không tức, không cười, không làm sao, chỉ nhớ rằng bạn đó tóc dài quá rồi. Đến mai, nếu mà chưa có cái đầu mới, Ngọc sẽ chưa cho vào lớp ngay đâu, chỉ sợ không cười được nữa. Nếu như đến mai, cậu ấy cắt tóc rồi, thế thì cho tha hồ cười, Ngọc cũng cười nữa kia!

Ở trong lớp này, chẳng bạn nào giống bạn nào. Có mặc cùng kiểu, cùng màu áo quần thì cũng cứ khác nhau. Bạn Nguyên ấy, mặc áo đến là hay quên bẻ cổ. Bên thò ra, bên guộn vào nom xấu xấu là... Nguyên lại lớn hơn Ngọc, Ngọc ngại quá. Cứ phải nhắc luôn, ấy. Chẳng hiểu Nguyên có tức không mà mỗi lần như thế, mỗi lần Ngọc nhắc ấy, Nguyên lại trợn mắt lên với Ngọc, nên Ngọc hơi ngại. Trong lớp, Ngọc là đứa bé nhất, lại được làm hội viên Hội chữ thập đỏ. Nếu tay ai bẩn, Ngọc chưa cho vào, thì dù người ấy là Nguyên, hay lớn hơn Nguyên, cũng phải đi rửa tay đã.

Lại còn cái cậu Tòng, luôn đánh đồ mực ra tay. Cúc áo luôn bật ra, hở cả bụng. Đầu húi cua mà đến là hay quên mũ. Tòng đá bóng rất giỏi, nhưng lười rửa chân tay. Vì Ngọc cứ luôn luôn giữ Tòng lại, bảo rửa tay rồi mới vào lớp, Tòng tức lắm. Có lúc Tòng còn giơ quả tổng dọa Ngọc. Dọa à? Ngọc chẳng sợ đâu, nhưng mà như thế không vui vẻ.

Hóa ra, làm công việc của người hội viên Hội chữ thập đỏ không dễ. Vậy thì Ngọc cần phải như thế nào?

Ừ, phải làm như thế nào? Chẳng lẽ hơi một tí cũng «thừa cô». Cô giáo, các bạn cùng lớp đã giao công việc ấy cho Ngọc rồi cơ mà. Không, Ngọc chẳng «thừa cô» đâu.

NHUNG MÀ RẤT VUI VÊ

Muốn làm tốt công việc của lớp, thì phải bàn với lớp trưởng. Có chuyện gì xảy ra, cần cho lớp trưởng biết, Ngọc liền gặp Hải, hẹn hôm sau đi học sớm hơn một tí để bàn chuyện « công tác của lớp ». Hải định bàn ngay sau lúc tan học. Ngọc bảo nên về đúng giờ kéo bố mẹ ở nhà mong.

Hôm sau, Ngọc kể cho Hải nghe về bạn Nguyên, bạn Tòng, về những việc khác có khó khăn nữa. Hải có vẻ nghi ngại. Ngọc bàn :

— Hay là... Hải bảo bạn Nguyên hộ mình... Hay là cả Hải cũng đứng kiểm tra với mình ?

Hải gạt đi :

— Đấy không phải việc của tớ. Cậu cứ nói đi. Sợ gì ?

Rồi, Hải thêm :

— Chốc nữa, tớ sẽ vào lớp sau cùng để có gì cần, mình sẽ giúp cậu.

Ngọc vui vẻ hẳn lên. À, có lẽ... Ngọc không đợi đến lúc xếp hàng vào lớp nữa. Ngọc chạy đi tìm Nguyên. Thấy Nguyên đang đứng xem các anh chị lớp ba, lớp bốn chơi bóng chuyền sáu, Ngọc liền kéo Nguyên ra chỗ ít người và nói sẽ :

— Bạn Nguyên ơi ! Áo bạn bẩn rồi !

Nguyên ngấm hai vạt áo, nhìn đôi cánh tay của mình, lăm lăm :

— Đâu nào ?

Ngọc nói nhỏ hơn :

— Kia kia. Ở cổ cơ. Cỗ áo ấy.

Nguyên ngượng ngịu :

— Thế thì tớ nhìn thấy làm sao được ?

Ngọc cười :

— Thì mình nhắc để bạn thay thôi mà !

Nguyên trợn mắt :

— Bây giờ ấy à ?

— Không. Để về nhà chứ !

— Ừ.

Đến mai, Nguyên đã mặc chiếc áo khác, sạch hơn.

Giờ, sang chuyện Tòng dứt cục áo.

Trong cái túi vải nhỏ có chữ thập đỏ của mình, Ngọc mang theo cả kim chỉ, chiếc kéo xinh xinh bé tí teo, mấy cái cúc và vài mүн vải vá đã được giặt sạch sẽ bằng xà phòng.

Tòng kia ! Cậu ấy đấy. Hai vạt áo lại phanh ra, hờ cả... rốn !

Ngọc vừa khâu chỉ, vừa hỏi...

Nom vừa buồn cười vừa xấu hổ hỏ cậu ấy. Ngọc nhắc Tòng cái cúc áo. Tòng kéo hai vạt áo :

— Không cài được.

— Sao thế ? — Ngọc hỏi.

— Đứt cúc áo rồi !

— Thế thì đề Ngọc đem cái khác cho.

Ngọc vừa xâu chỉ, vừa hỏi :

— Tại sao lại đứt cúc thế ?

Tòng móc ngón tay vào lỗ khuyết, ngần ngo trả lời :

— Tại nó rơi ra đấy !

Ngọc bật cười. Ai chẳng biết nó rơi ra. Thế mới gọi là đứt cúc. Tòng nghĩ ra là mình đã nói ngần ngo, nên cũng cười nốt !

..

Cô bé hội viên Hội chữ thập đỏ của lớp 1C Trường cấp I Lạc Viên, khu Ngô Quyền, thành phố Hải Phòng ấy còn khéo chải đầu, gỡ tóc hộ các bạn gái nữa kia, cái tay cầm lược đến là dẻo.

Cũng cần nói thêm rằng : Ngọc còn là một trong số các bạn học giỏi nhất của lớp nữa.

Mới vào học được ít lâu, Ngọc đã thân ngay với cả lớp 1C. Hằng ngày, hễ thấy Ngọc tới lớp, các bạn lại xúm quanh vừa vui vừa như khoe :

— Ngọc ơi ! Tay sạch nhé !

— Ngọc ơi ! Áo trắng nhé !

— Ngọc ơi ! Tớ đi guốc đây này !

— Ngọc ơi !

— Ngọc ơi !

Thấy các bạn thân thiết với mình như thế, Ngọc thích lắm, sung sướng lắm.

Ngày ngày đến lớp, cái lớp lúc nào cũng riu ran như bầy chim ấy, Ngọc chỉ muốn hát lên và em đã hát :

« Em mến trường em xinh xinh... »

Em hát về lớp em, cô giáo em, các bạn em, hát về những câu chuyện vui về lớp 1C vô cùng thân thiết của em...

Cảng Hải Phòng mùa thu 75

Hà Nội mùa thu 76.

PHONG THU

BẠN NHỎ ÁO CHÀM

*Truyện về em Bàn Thành Lâm, dân tộc Dao,
Cháu ngoan Bác Hồ tỉnh Tuyên Quang cũ.*

HOA LÔM NỜ ĐỎ

Bàn tay Lâm biết vót nhọn mũi tên để đi săn con nhím, biết theo mẹ tra bắp trên nương, biết nuôi con gà, con vịt béo tròn. Nhưng sao cũng bàn tay ấy cầm bút viết lại cứng quèo. Cái chữ Lâm viết cứ méo mó, xiên xẹo, không chịu ngồi đúng dòng kẻ.

Một hôm, khi bọn con trai, con gái đã túa ra khỏi lớp, cô giáo Ngần mới đến bên Lâm nói: « Nào, lấy bút lấy vở ra cô dạy em tập viết thêm ».

Ờ lại lớp học nữa ư? Lâm không muốn đâu. Lâm muốn rủ thằng Tỏa phốc ngay ra bờ ngòi Hia thăm cái ổ chim bìm bịp non và đầm cá sộp bơi lững lờ.

— Lấy vở ra em! — Cô giáo dịu dàng nhắc. — Cố luyện chữ cho đẹp mới viết thư cho bố được chứ?

— Ngồi bút của em quăn rồi!

— Cô sẽ cho một cái mới.

— Lọ mực của em cạn hết rồi!

— Cô sẽ cho em mượn lọ mực tím của cô.

Không còn tìm ra một cái gì khác, Lâm đành mở vở ra. Cô giáo Ngần nắn nót viết hàng chữ mẫu cho Lâm rồi đặt bàn tay mình lên bàn tay Lâm đưa đi từng nét mềm mại: « Thế nhé, em đừng ấn mạnh, dùng chấm mực đậm quá ».

Lâm cặm cũi, nắn nót từng chữ...

Đến khi cái nắng đã bước vào cửa lớp học, cô giáo mới cho Lâm về. Thế là Lâm không còn thì giờ qua ngòi Hia xem tổ bìm bịp. Lâm giận cô giáo, Lâm không thích học lớp cô nữa.

Chiều tối về nhà, mẹ Lâm reo lên: « Bố gửi thư về này! » Lâm mừng vui, mở thư nhằm đọc từng chữ. Bố hỏi Lâm đã đọc thông chưa, đã viết được thư cho bố chưa?

A ra cô giáo Ngần nói đúng thật.

Từ hôm sau, khi cô giáo Ngần giữ Lâm ở lại lớp, em không buồn nữa. Em đã xin được một chiếc ngòi bút thật mềm, pha một lọ mực tím đẹp và mang cả một tờ giấy thấm mới. Lâm cặm cụi, nắn nót từng chữ, từng dòng. Về nhà lúc nào rồi rã em mang vở ra tập chép, tập viết cả chữ hoa.

Một tuần qua, hai tuần qua...

Cho đến hôm cô giáo không giữ chân Lâm ở lại lớp nữa, Lâm mới có thời giờ ghé thăm ổ bìm bịp bên bờ ngòi Hia. Nhưng mấy con bìm bịp non đã cất cánh bay khỏi tổ rồi. Đàn cá sộp cũng không còn bơi lững lờ nữa. Ai đã bắt mất? Lâm không tiếc, không buồn. Vì hôm nay cô giáo Ngần đã ghi một điểm 10 trên trang vở viết của Lâm. Điểm 10 đỏ đẹp như một đóa hoa lôm⁽¹⁾.

Và ngay tối hôm ấy, Lâm lấy một tờ giấy trắng ra viết thư cho bố. Bố Lâm đi bộ đội đóng quân ở xa lắm. Bàn tay Lâm bữa nay mềm mại rồi. Cái chữ đã chịu ngòi đúng dòng kẻ. Chữ nào cũng tròn xinh, không còn méo mó, xiên xẹo như trước nữa.

(1) Hoa lôm: một thứ hoa rừng nở đỏ về mùa thu.

CÂY NON VEN ĐƯỜNG

Nắng sớm đã bừng lên, những hạt sương đêm còn lấp lánh trên lá cành. Đồi cây của hợp tác xã mới trồng được hai mùa bắp đã lớn cao, xanh mượt.

Con đường mòn tắt qua đồi cây ấy dẫn đến trường, Lâm và Tỏa đã quen đi lại nhiều lần. Chợt Lâm ngừng bước:

— Tỏa ơi, ai làm đổ hai cây non này rồi?

— Không biết, chắc trận gió đêm qua.

Lâm và Tỏa đã tìm que chống cho cây đứng thẳng.

10.11.1990
3983
Lâm nâng cây báng súng non đứng dậy, nhưng khi bỏ tay ra nó lại nằm rạp xuống mặt đất.

— Thôi, đề đấy đến lớp không muộn rồi! — Tỏa giục.

Hai bạn nhỏ người Dao lại thoăn thoắt như hai chú sóc con đến trường.

Như trước đây, một vài cây non trong rừng đổ gãy, Lâm chẳng coi mùi gì. Rừng biết bao nhiêu cây. Những lúc đi trâu, đi củi, kiếm cây măng, cái nấm, vương cây nhỏ trên đường đi, là Lâm rút dao ra phát liền chẳng tiếc tay.

Nhưng giờ khác rồi. Cô giáo Ngần đã kể cho bọn Lâm nghe nhiều. Cô bảo: « Người ta ví rừng cây như « Nàng tiên xanh » đấy! Nàng tiên ấy có sức mạnh ngăn con lũ khỏi tràn xuống dưới xuôi gây nạn lụt, giữ đất màu khỏi bị cuốn đi, che gió lạnh từ phía bắc tràn về. Nàng tiên xanh cho ta gỗ làm nhà cửa, đóng đồ đạc, cho ta cả giấy viết... »

Bọn Lâm nghe đũa nào cũng đã hiểu ra là phải bảo vệ cây cối. Không được chặt cây phá rừng. Rồi mỗi mùa xuân đến, nhà trường lại mở hội trồng cây, gây rừng. Rừng bạch đàn, rừng báng súng, rừng xà cừ, rừng lim... Trong những buổi trồng cây, chăm sóc cây ở khu vực trường, Lâm chẳng vắng mặt buổi nào. Lâm còn đánh ở vườn nhà hai cây cam giống quý đem đến trồng trong vườn trường...

Và hôm ấy, buổi trưa, khi đi học về qua mấy cây non đổ lúc sáng, Lâm và Tỏa đã tìm que chống cho cây đứng thẳng. Lâm còn kiểm cảnh tre gai rắp xung quanh gốc để các bạn nhỏ chần trâu đi qua trông thấy không chạm vào. Vì cây còn yếu lắm.

TH:VL 349/90

CÓ ĐỂ EM ĐI

Buổi học sáng nay thật thú vị. Đọc bài chính tả xong, cô giáo Ngần còn kể cho cả lớp nghe một câu chuyện cổ tích rõ là hay. Tiếc quá, thế mà bữa nay thằng Tỏa lại nghỉ học. Nó bị đau mắt đã hai hôm nay. Cô giáo bảo tại lúc nó đi chần trâu, tằm cho trâu húp lặn nhiều, nước bắn vào mắt nên mới sinh bệnh...

Lâm vừa ra khỏi lớp đi được một quãng thì có tiếng cô giáo Ngần gọi lại:

... bóng chiếc áo chàm khuất dần.

— Lâm à, cô quên chưa hỏi em : mắt Tỏa đã khỏi chưa ?

— Thưa cô nó còn sưng hùm hụp ạ !

— Tỏa đã có thuốc đau mắt tra chưa em ?

— Chưa ạ !

— Vậy đề chiều nay cô lên trạm xá xin cho rồi sẽ mang lại nhé !

Lâm chào cô, rảo bước. Vừa đi em vừa nhẩm tính : từ trường đến trạm xá phải leo qua một con dốc, lội qua hai con suối. Lại từ trạm xá về tới nhà Tỏa đường cũng xa không kém. Cô giáo còn bận bao nhiêu việc. Cô lại mới ở dưới xuôi lên dạy, chưa quen leo dốc núi. Mà nhà mình lại gần sát nhà Tỏa. Ờ, hay mình... Nghĩ thế Lâm quay trở lại trường, đến bên phòng cô giáo :

— Thưa cô ạ !

— Kia, em chưa về ư ?

— Cô đề em lên trạm xá xin thuốc đau mắt mang đến cho bạn Tỏa. Bạn Tỏa gần nhà em lắm mà.

— Không, đề cô đi cho. Em phải về ăn cơm không mẹ ở nhà mong đấy.

— Em chưa đói đâu. Cô cứ đề em đi cho !

Cô giáo chưa kịp ngăn Lâm lại thì em đã vụt chạy ra ngoài. Cô đành nhìn theo bóng chiếc áo chàm của em khuất dần sau đồi cây rậm rạp.

Ngày buổi trưa hôm đó, Lâm đã mang được lọ thuốc đau mắt về cho Tỏa. Lâm phải dỗ dành mãi nó mới chịu tra. Nó cứ kêu xót. Tra thuốc cho Tỏa xong, Lâm còn ngồi bên chỗ bạn nằm, kể lại câu chuyện cổ tích rõ hay mà lúc sáng cô giáo đã kể cho cả lớp nghe.

Ngoài kia ánh nắng cuối xuân bừng lên vàng óng, càng làm rực rỡ thêm những nương ngô, ruộng lúa.

LÊ PHI HÙNG

MỤC LỤC

1. NHỮNG CHUYỆN VUI VÊ	— PHONG THU	3
2. BẠN NHỎ ÁO CHÀM	— LÊ PHI HÙNG.	13

Biên tập : ĐÌNH HẢI
Trình bày : THY NGỌC
Sửa bài : ĐẶNG MINH

In 60.300 cuốn tại Nhà máy in Tiến Bộ, Hà Nội. Khuôn
khô 18,5X26. Số xuất bản 41/KĐ. Số in 1097. In xong
ngày 30-10-1977. Gửi lưu chiều tháng 11 năm 1977.

Giá tiền Bắc: **0đ20**
Giá tiền Nam: **0đ16**